

Arrest

nr. 170 518 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 januari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 26 april 1968.

De tweede verzoekende partij verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25 november 1974.

De derde verzoekende partij verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 17 maart 1995.

De eerste en tweede verzoekende partij zijn getrouwd en hebben samen drie kinderen. De derde verzoekende partij is het oudste kind van de eerste en tweede verzoekende partij.

Op 6 februari 2009 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

Op 30 oktober 2009 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen. Op 25 november 2009 tekenen de verzoekende partijen beroep aan tegen deze beslissing. Bij arrest van 16 februari 2010 met nummer 38 792 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

Op 11 december 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 februari 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 15 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onvankelijk wordt verklaard.

Op 26 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 11 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Op 16 oktober 2012 tekenen de verzoekende partijen hiertegen beroep aan bij de Raad. Bij arrest van 30 september 2013 met nummer 111 020 vernietigt de Raad de beslissing van 11 september 2012.

Op 14 december 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 8 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Op 2 mei 2013 tekenen de verzoekende partijen bij de Raad beroep aan tegen deze beslissingen. Bij arrest van 30 september 2013 met nummer 111 019 verwerpt de Raad het beroep.

Op 22 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies) in hoofde van de eerste en tweede verzoekende partij. Op 7 mei 2013 tekenen de verzoekende partijen beroep aan tegen deze beslissingen. Bij arrest van 30 september 2013 met nummer 111 018 verwerpt de Raad het beroep.

Op 6 mei 2013 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 22 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 10 december 2013 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.05.2013 werd ingediend door :

Z.(...) L.(...) (R.R.: (...))
geboren te Shkoder op 26.04.1968

en echtgenote:

Z.(...) M.(...) (R.R.: (...))
geboren te geboren te Shkoder op 25.11.1974

en minderjarige kinderen:

Z.(...) M.(...), geboren te Shkoder op 14.01.1997
Z.(...) H.(...), geboren te Shkoder op 26.05.2003

en meerderjarige zoon:

Z.(...) E.(...), geboren te Shkoder op 17.03.1995

allen van nationaliteit: Albanië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 4 februari 2009 in België verblijven, begaan zijn met het onderwijs van hun kinderen, actief zijn in het schoolgebeuren van hun kinderen en in de scholen zelf, dat zij Nederlandse lessen volgden, dat zij vrijwilligerswerk doen, de twee jongste kinderen bij de scouts zijn, dat de jongste zoon lid is van de voetbalclub, dat de heer L.(...) Z.(...) en de meerderjarige zoon E.(...) Z.(...) werkbereid zijn, een aanwervingsbelofte voorleggen, dat zij een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 06 februari 2009, deze asielaanvraag werd afgesloten op 18 februari 2010 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar 12 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen verwijzen naar het feit dat zij op 24 februari 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben ingediend. Deze aanvraag werd weliswaar ontvankelijk verklaard op 15 juli 2010, maar zij werd ongegrond bevonden op 11 september 2012 en wordt niet weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen menen dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar via de gewone procedure hun aanvraag tot machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken op het artikel 8 EVRM. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geldt immers voor het hele gezin en verder tonen zij niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. Bijgevolg is het artikel 8 EVRM niet van toepassing. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan

verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling van de kinderen tijdens de behandeling van de asielaanvraag en de aanvraag op basis van artikel 9ter toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds het afsluiten van deze procédures, vindt de scholing trouwens plaats in illegaal verblijf.

Wat de scholing van de nu meerderjarige zoon de heer E.(...) Z.(...) betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer schoolplichtig is en betrokkenen evenmin bewijzen voorleggen dat hun zoon als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Indien hij toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan hij op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.

Wat betreft de verwijzing naar het artikel 7bis en het artikel 191 van de Belgische grondwet dient te worden opgemerkt dat betrokkenen niet aantonen waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen, waardoor zij niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren. Betrokkenen verklaren dat zij bereid zijn om te werken in een knelpuntberoep, echter tonen zij niet aan dat zij officieel gemachtigd zijn om betaalde arbeid in België te verrichten. Indien zij menen dat zij in België tewerkgesteld kunnen worden, dienen zij de machtiging tot verblijf via de voorziene procedure aan te vragen.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. ”

Op 22 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot het opleggen van inreisverboden (bijlage 13sexies) van 3 jaar in hoofde van de verzoekende partijen.

Het inreisverbod van 22 november 2013 wordt ingetrokken voor de derde verzoekende partij.

Aan de derde verzoekende partij wordt een A-kaart afgeleverd, geldig tot 31 oktober 2016.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad dient ambtshalve te duiden dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het rechtstreekse karakter van haar belang aantonen (*cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810*).

2.2. In de huidige procedure heeft de derde verzoekende partij een vordering tot nietigverklaring ingediend tegen een beslissing waarbij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat de derde verzoekende partij op 18 september 2015 een visumaanvraag voor lang verblijf heeft ingediend in haar land van herkomst. Aan de derde verzoekende partij werd een A-kaart afgeleverd, geldig tot 31 oktober 2016. Deze gegevens worden niet betwist door de advocaat van de verzoekende partijen ter terechtzitting.

Bij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt gevraagd of de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden uitzonderlijk mogen indienen in België in plaats van deze in te dienen in het land van herkomst. De vraag is dan ook welk belang de derde verzoekende partij heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing, nu zij, nadat zij onderhavig beroep ingesteld heeft, vanuit haar land van herkomst op 18 september 2015 een visumaanvraag voor lang verblijf in de hoedanigheid van student aangevraagd heeft.

Een verzoekende partij die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad zou willen bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810 en RvS 13 februari 2015, nr. 230.190).

De advocaat van de verzoekende partijen betoogt dat de derde verzoekende partij haar belang behoudt bij de huidige procedure daar zij nu maar gemachtigd is tot een tijdelijk verblijf in het kader van haar studies. Eenmaal haar studies gedaan zijn, dient de derde verzoekende partij terug te keren naar Albanië, terwijl de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een onbeperkt verblijf zou geven en de derde verzoekende partij niet eerst terug zou moeten keren naar haar land van herkomst.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij dan wel poneert dat zij ingevolge de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing een onbeperkt verblijfsrecht zou kunnen krijgen, maar dat zij niet aantoonde dat een machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet haar per definitie een in de tijd ongelimiteerd en onaantastbaar verblijfsrecht zou verschaffen en dus een ruimer voordeel dan datgene wat zij heeft verkregen middels de A-kaart, waarvan sprake. Voorts wijst de Raad erop dat bij een procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een vreemdeling moet aantonen dat het bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk is, om zijn aanvraag in te dienen in zijn land van herkomst. Gelet op het voorgaande, kan de derde verzoekende partij niet meer dienstig voorhouden dat het voor haar bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar Albanië om daar een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

De Raad stelt vast dat de derde verzoekende partij er niet in slaagt om een actueel belang aan te tonen bij de huidige procedure. Het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing is onontvankelijk in hoofde van de derde verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel. De verzoekende partij betogen tevens dat er sprake is van een kennelijk onredelijke beslissing.

3.1.1. De verzoekende partijen adstrueren hun eerste middel als volgt:

“De dienst vreemdelingenzaken is gebonden door internationale verdragen die de Belgische staat heeft geratificeerd. Verzoekers verwijzen in casu naar artikel 8 EVRM die directe en bindende werking heeft in de Belgische rechtsorde.

Verzoekers stellen vast dat hun verwijdering een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij stelt inde bestreden beslissing: Betrokkenen menen dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar via de gewone procédure hun aanvraag tot machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken op het artikel 8 EVRM. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geldt immers voor het hele gezin en verder tonen zij niet aan dat er nog andere

familieleden van hen in België verblijven. Bijgevolg is het artikel 8 EVRM niet van toepassing. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Verzoekers stellen vast dat de dienst vreemdelingenzaken alhier de bal volledig mis slaat door de stellen dat gewone sociale relaties niet onder de toepassing zouden vallen van artikel 8 EVRM.

Verzoekers leggen uit:

Artikel 8 EVRM luidt:

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoekers weten en beseffen dat the convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in Belgium. België has the power to expel verzoeker. However, de decision in this field must, in so far as that may interfere with a right protected under paragraph 1 of article 8, be in accordance with the law and necessary in a democratic society, that is to say justified by a pressing social need and in particular proportionate to the legitimate aim pursued.

Het begrip "private life" is een brede term volgens het Hof te Strasbourg. Het Hof geeft echter geen definitie van wat 'private life' juist inhoudt. Doch het is een samenhang van allerlei feitelijkeheden. Het Hof stelt dan ook 'However, it would be too restrictive to limit the notion to an 'inner circle' in which the individual may live his own personal life as he chooses and to exclude therefrom entirely the outside world not encompassed within that circle. Respect for private life must also comprise to a certain degree the right to establish and develop relationships with other human beings. '

Uit hetgeen hierboven wordt beschreven vallen sociale relaties wel degelijk onder de term.

Derhalve komt alhier tot uiting dat de dienst vreemdelingenzaken geen deugdelijk motief gebruikt. De vereiste van deugdelijke motieven vereist dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Het stellen als motief dat artikel 8 geen sociale relaties inhoudt is een motief dat niet ter rechte ter verantwoording kan worden gebruikt gezien dit niet correct is. Artikel 8 EVRM houdt wel degelijk in dat verwerende partij rekening dient te houden met private life.

Verzoeker heeft in zijn verzoekschrift maar liefst over 4 pagina's uitgelegd dat er wel degelijk sprake is van een toepassing van artikel 8 EVRM. Verzoekers hebben tevens uitgelegd dat het niet geven van een verblijfsmachtiging een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Een schending van een internationale verdragsregel uit het EVRM vormt wel degelijk een buitengewone omstandigheid in die de machtiging tot verblijf in het rijk verantwoordt. Het kan niet worden gesteld dat verzoekers worden blootgesteld aan een mensenrecht die hun gewaarborgd wordt door het EVRM.

Een schending van een mensenrecht houdt een buitengewone omstandigheid in. Verzoekers hebben in hun aanvraag dd. 30 april 2013 expliciet aangetoond dat het niet geven van een verblijfsvergunning of minstens het niet aanvaarden van buitengewone omstandigheden een schending van artikel 8 EVRM uitmaakt.

De motivering dat artikel 8 EVRM enkel van toepassing zou zijn op de kernfamilie en dat verzoekers nog andere familieleden zouden dienen te hebben in België, sociale relaties die hecht en oprecht zijn is een motief die niet aan de voorwaarde van de deugdelijkheid voldoet.

Derhalve is er een schending van artikel 8 EVRM in samenlezing met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verzoekers kunnen aantonen dat zij inderdaad relationships hebben aangeknoopt met andere personen. Verzoekers kunnen hiervoor verwijzen naar de stukken in bijlage bij de aanvraag van 30 april 2013 (deze stukken bevinden zich in het administratief dossier). Vooral het stuk 9 is toch van belang. Het betreft een vrijwilligerscontract op de basisschool O.W.. Tevens stuk 10 is van belang. Tweede verzoekers is ook nog actief van VZW V.(...) en de vrouwenafdeling R.(...) VZW. Het stuk betreffen loonfiches van de oudste zoon van verzoekers. Dat verzoekers willen werken is geen blote bewering toch wel degelijk een werkelijkheid. Dus E.(...) heeft al gewerkt. Hiervoor kan verwezen worden naar de stukken 2 bij de aanvraag van 14 december 2011 die werd beslecht door een onontvankelijkheidsbeslissing dd. 8 april 2013..

Verzoekers hebben een toekomst opgebouwd in de Belgische samenleving. Van N.(...) hebben zij hun thuis gemaakt. Verzoekers hadden een doel voor ogen dat hebben zij nu bereikt: 'zich in de samenleving integreren'. Inderdaad verzoekers hebben sedert begin 2009 tot op heden niet stil gezeten. Zowel verzoekers als hun kinderen hebben zoals al gezegd een hele vriendenkring opgebouwd (stukken

13), verzoekers en hun kinderen zijn actief en participeren (stukken 5bis, 9 en 10). De kinderen en de ouders spreken op voldoende wijze de Nederlandse taal (stukken 3 tot 8).

Derhalve kunnen verzoekers op een voldoende wijze hun binding met België bewijzen. Zij hebben alhier hechte vriendschappen, de kinderen spelen voetbal, zijn actief in de school en actief bij organisatie, willen werken, beheersen te taal....

Derhalve is er terecht sprake dat verzoekers alhier een privéleven hebben.

Nu duidelijk is vastgesteld dat verzoekers een privéleven hebben, dient er een afweging gemaakt worden tussen de belangen van de Belgische maatschappij en het respect van het privéleven van verzoekers.

Het is de dienst vreemdelingenzaken die in casu beslist over het feit om aan verzoekers een machtiging tót verblijf te verlenen van meer dan drie maanden. Derhalve is het de dienst vreemdelingenzaken die de belangen van de Belgische maatschappij dient af te wegen tegen het belang van verzoekers zodat zij in België kunnen verblijven voor langer dan drie maanden.

In de bestreden beslissing wordt er op geen enkele wijze een afweging gemaakt tussen de belangen van de Belgische maatschappij en de belangen van verzoekers die in hun private life' worden beschermd door artikel 8 EVRM.

Verzoekers worden met hun zienswijze bijgestaan door het Hof in Strasbourg dat in zijn arrest 23218/94 dd 19 februari 1996 (Gui vs Switzerland). Aldaar stelt het Hof: *The present case concerns not only family life (lees private life) but also immigration, and the extent of a state's obligation to admit to its territory will vary according to particular circumstances of the persons involved and the general interest.*

Doordat verzoekers duidelijk hebben aangetoond dat een terugkeer om aldaar de aanvraag tot machtiging tot verblijf te doen een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM, en dat verwerende partij geen enkel nuttig, deugdelijk en correct motief hiertegen inbrengt dient de beslissing te worden vernietigd.

Het middel is derhalve gegrond."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partijen:

"Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht de aanvraag van verzoekende partij o.g.v. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard.

De verwerende partij stelt vooreerst vast dat verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift niet betwist dat door haar geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd bij de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De kritiek van verzoekende partij in haar eerste middel is louter toegespitst op de vermeende schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gui t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde een gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. " (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. " (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet verduidelijkt in welke zin haar gezins- of familieleven zou worden geschonden door de bestreden beslissing.

Verweerder merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing betrekking heeft op het hele gezin, zodat de bestreden beslissing op zich geen scheiding van de familieleden tot gevolg kan hebben. De bestreden beslissing bevat bovendien geen verwijderingsmaatregel zodat ook om die reden de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig zijn.

Verder maakt verzoekende partij ook niet aannemelijk dat er sprake kan zijn van een beschermd privéleven dat door de bestreden beslissing zou worden geschonden.

Verzoekende partij beperkt zich tot een verwijzing naar het feit dat zij "relationships" heeft aangeknoopt en op een voldoende wijze binding kan bewijzen met België. De verwerende partij laat echter gelden dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren.

"Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM." (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

"Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.V.S. 14 november 2005, nr. 151.290 ; R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615)." (R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008)

"Anders dan wat verzoekster voorhoudt vallen gewone sociale of zakelijke relaties principieel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. (zie onder meer : R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005; R.v.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005, nr. R.v.St. 102 840 van 23 januari 2002; R.v.St. nr. 135 236 van 22 september 2004). " (R.v.V. nr. 52 345 van 3 december 2010)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. " (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is. binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/ Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS nr. 40.061, 28.07.1992, RACE 1992, zp).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De onontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekende partij tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft inderdaad enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker, dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij slaagt er niet aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie op kennelijk onredelijke wijze zou hebben gehandeld.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel inclusief.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing worden de feitelijke overwegingen ook uiteengezet. De verwerende partij stelt dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. De aangehaalde elementen inzake de integratie van de verzoekende partijen vormen geen buitengewone omstandigheid en kunnen het voorwerp uitmaken van een onderzoek conform artikel 9.2. van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt dat de asielprocedure van de verzoekende partijen niet onredelijk lang heeft geduurd. Tevens wordt er gesteld dat de aanvraag tot machtiging op grond van

artikel 9ter van de Vreemdelingenwet afgesloten is en ongegrond werd verklaard. De verwerende partij meent dat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM nu het gezin van de verzoekende partijen niet gescheiden wordt en gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Ook het schoollopen van de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen wordt niet beschouwd als een buitengewone omstandigheid omdat niet aangetoond wordt dat de kinderen geen scholing zouden hebben in het land van herkomst. Wat betreft het schoollopen van de derde verzoekende partij wordt gesteld dat zij niet langer schoolplichtig is als meerderjarige en dat zij eventueel een studentenvisum kan aanvragen. De verwijzing naar artikel 7bis en artikel 191 van de Grondwet wordt tevens niet aanvaard als een buitengewone omstandigheid. De verwerende partij wijst de verzoekende partijen er op dat indien zij menen in België tewerkgesteld te kunnen worden, zij de voorziene procedure daarvoor dienen te volgen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit de lezing van de aanvraag d.d. 6 mei 2013 en van de bestreden beslissing blijkt ook dat de verwerende partij op alle relevante gegevens is ingegaan. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

3.1.3.1. De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van

een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

3.1.3.2. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij als volgt met betrekking tot artikel 8 van het EVRM:

“Betrokkenen menen dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar via de gewone procedure hun aanvraag tot machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken op het artikel 8 EVRM. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geldt immers voor het hele gezin en verder tonen zij niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. Bijgevolg is het artikel 8 EVRM niet van toepassing. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”

Uit deze motivering blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een gezinsleven niet betwist, maar stelt dat er geen schending kan zijn van artikel 8 van het EVRM omdat het gezin niet gescheiden wordt. Daarnaast stelt de verwerende partij dat de gewone sociale relaties niet onder artikel 8 van het EVRM vallen.

De verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat zij een beschermenswaardig privéleven hebben. Zij verwijzen hier naar meerdere stukken die zij hebben neergelegd bij hun aanvraag en betogen dat gewone sociale relaties wel onder het beschermingsgebied van artikel 8 van het EVRM vallen. De verzoekende partijen voeren aan dat zij in België geïntegreerd zijn, dat zij actief zijn in verschillende Vzw's en dat zij werkwilgig zijn.

Met betrekking tot deze elementen wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Het feit dat betrokkenen sinds 4 februari 2009 in België verblijven, begaan zijn met het onderwijs van hun kinderen, actief zijn in het schoolgebeuren van hun kinderen en in de scholen zelf, dat zij Nederlandse lessen volgden, dat zij vrijwilligerswerk doen, de twee jongste kinderen bij de scouts zijn, dat de jongste zoon lid is van de voetbalclub, dat de heer L.(...) Z.(...) en de meerderjarige zoon E.(...) Z.(...) werkbereid zijn, een aanwervingsbelofte voorleggen, dat zij een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.”

Hieruit blijkt een impliciete belangenafweging, zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM. Er is in het bijzonder nagegaan of het privéleven van de verzoekende partijen, zoals kenbaar gemaakt aan de verwerende partij in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt dat rechtvaardigt dat de aanvraag in België ingediend kan worden. De Raad beklemtoont dat buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Het aantonen van buitengewone omstandigheden mag niet worden verward met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. *In casu* maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat hun privéleven (met name het gegeven dat ze sterke banden hebben gecreëerd met België, een integratie van verscheidene jaren hebben, Nederlands spreken en

werkwilleg zijn) een omstandigheid vormt die het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen stellen dat hun verwijdering een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing in de huidige procedure is echter geen verwijderingsbeslissing, maar een beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat een tijdelijk verblijf in het buitenland met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen hun privéleven in die mate schaadt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verder wijst de Raad er op dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde. De Raad ziet ook niet in welke verdere belangenafweging de verwerende partij had dienen te maken. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.3. Waar de verzoekende partijen in hun eerste middel de schending aanvoeren van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel, wijst de Raad er op dat luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). *In casu* beperken de verzoekende partijen zich in het eerste middel tot het louter aanhalen van bovenvermelde beginselen. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde beginselen zijn geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het eerste middel is derhalve onontvankelijk.

3.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel. De verzoekende partijen betogen tevens dat de beslissing kennelijk onredelijk is.

3.2.1. De verzoekende partijen adstrueren hun tweede middel als volgt:

"De kern van de motivering van de bestreden beslissing stelt: De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De motivering komt hierop naar dat de dienst vreemdelingenzaken de buitengewone omstandigheden zoals aangehaald in hun verzoek tot machtiging tot verblijf dd. 30 april 2013 op pagina 3 tot 7 niet weerhouden worden.

Verzoekers stellen vast dat de bestreden beslissing enkel een samenvattende opsomming geeft van de elementen die een buitengewone omstandigheid uitmaken die verzoekers hebben opgesomd in hun aanvraag dd. 30 april 2013.

In de bestreden beslissing is er geen enkel reden terug te vinden waarom de aangehaalde elementen (artikel 8 EVRM, prangende humanitaire situatie, artikel 7 bis Belgische Grondwet) niet volstaan om als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. Van verwerende partij mag verwacht worden dat zij in concreto een afweging maakt en beoordeelt of de aangevoerde buitengewone omstandigheden als grond voor de ontvankelijkheid van de aanvraag conform artikel 9 bis kunnen worden aangenomen. In de motieven van de bestreden beslissing kan dergelijke afweging niet worden teruggevonden. De bestreden beslissing beperkt zich er toe tot het opsommen van de elementen aangehaald in de aanvraag en evenmin uitlegt waarom de in de bestreden beslissing opgesomde elementen geen elementen vormen die op zich een grond kunnen uitmaken als buitengewone omstandigheid.

Verzoekers vragen zich wel degelijk af welke de motieven zijn waarom hun elementen die zij hebben opgesomd als buitengewone omstandigheid niet weerhouden worden. Verzoekers is van oordeel dat de bestreden beslissing:

Geen afweging maakt

Er wordt niet uitgelegd in de bestreden beslissing waarom de opgesomde elementen geen elementen vormen die een buitengewone omstandigheid uitmaken.

Een louter herhalen van de elementen opgesomd in het verzoek van 30 april 2013 en daarop enkel stellen de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid is geen motivering.

Verzoeker heeft het recht te weten, indien de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken welke elementen dan wel voldoende zijn om de spreken van buitengewone omstandigheden zodat de aanvraag minsten ontvankelijk wordt verklaard.

Verzoekers zouden zich kunnen verzoenen met de bestreden beslissing in verwerende partij haar maatstaf kenbaar zou willen maken waarop zij de aangehaalde elementen tegen overplaatst om te beslissen dat deze geen buitengewone omstandigheden vormen.

Verzoekers hebben verwezen naar artikel 8 EVRM dat voor hen wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt die de aanvraag in België ontvankelijk maken. Doch gewoon stellen dat dit niet van toepassing is, is geen deugdelijk motief (zie eerste middel), verzoekers hebben nooit gesteld dat het schoolgebeuren op zich een buitengewone omstandigheid zou zijn toch in de tweede paragraaf blijkt dat de dienst vreemdelingenzaken die element wel aanhalen als buitengewone omstandigheid, verzoekers hebben ooit gezegd dat hun machtiging tot verblijf conform artikel 9 ter een buitengewone omstandigheid zou zijn,...

De buitengewone omstandigheden bevatten niet enkel het geïsoleerd schoolgebeuren van de 3 minderjarige kinderen, de geïsoleerde vakantiejob van de oudste zoon, het geïsoleerd meedraaien in het gemeenschapsleven in het dorp N.(...), hun lang legaal verblijf. Indien verwerende partij de aanvraag van 30 april 2013 goed en aandachtig zou besturen zou zij zien en erkennen dat de buitengewone omstandigheid er uit bestaat uit de volledigheid van hun leven. Tevens dienen de belangen van verzoekers afgewogen te worden tegen de belangen van de maatschappij en de vele facetten van het volledige leven vormen een buiten gewone omstandigheid. Niet zoals verwerende partij laat uitschijnen een geïsoleerde verklaring, schoolgebeuren van 1 kind, 1 vakantiejob, ... Het is het volledige weefsel op zich dat de buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Een loutere herhaling van de aangebrachte elementen volledig geïsoleerd in de bestreden beslissing en hieruit afleiden dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheid is geen motivering die de toetst met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 doorstaat.

Als laatste punt willen Verzoeker voor hun beroep echter verwijzen naar instructie van 19 juli 2009. Verzoekers zijn op de hoogte dat dit geen wettelijke tekst is. Niettemin zijn verzoekers ervan overtuigd dat deze instructie niet zomaar door de dienst vreemdelingenzaken naast zich neer gelegd kan worden. Verzoeker legt het beleid van de dienst vreemdelingenzaken uit:

Sinds 19/7/2009 geldt een nieuwe instructie aan DVZ over het regularisatiebeleid. Er zijn ook wijzigingen aan de criteria in geval van langdurige asielprocedure.

Dit beleid heeft een voorgeschiedenis:

In december 2004 heeft de federale overheid haar regularisatiebeleid voor langdurige asielzoekers vernieuwd. Het beleid werd in eerste instantie niet openbaar gemaakt via omzendbrief of reglementerende tekst; de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken gaven alleen mondelinge informatie.

Op 7 december 2006 gaf DVZ een beknopte schriftelijke toelichting bij haar praktijk, die werd gepubliceerd in parlementaire documenten en op de website van DVZ.

Op 26 maart 2009 gaf Minister Turtelboom een instructie aan DVZ die de bestaande criteria grotendeels handhaafde.

Op 19 juli 2009 gaf de regering een nieuwe instructie aan DVZ. Deze nieuwe en ruimere criteria voor regularisatie gelden nu nog. Ook voor lange procedures komt nu een ruimere doelgroep in aanmerking. De laatste wijzigingen worden verder in de tekst vermeld.

Sinds december 2004 krijgt het Vlaams Minderhedencentrum en het Forum Asiel en Migraties systematisch uitleg bij de juiste inhoud en draagwijdte van dit beleid vanwege het bevoegde kabinet en vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Deze informatie is gedetailleerder dan de officiële toelichting. Ze is echter bevestigd door de verantwoordelijken van de DVZ en is dus betrouwbaar.

Ondanks het gebrek aan wettelijke basis kan de DVZ de richtlijnen van de minister niet zomaar naast zich neerleggen. De Raad van State schorste via een arrest van 10 april 2006 een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

Verzoekers komen echter in aanmerking om gekwalificeerd te worden in de catégorie van prangende humanitaire situatie volgens deze instructie.

De instructie van 19 juli 2009 somt zes categorieën vreemdelingen op die geregulariseerd kunnen worden omdat de gewone verblijfswet het niet voorziet en omdat hun verblijf in België humanitair verantwoord is. Buiten de opgesomde situaties geldt een algemeen principe dat "wie niet verwijderd kan

worden zonder mensenrechten te schenden, kan geregulariseerd worden wegens de prangende humanitaire situatie".

Voor tien specifieke situaties sprak de regering af dat ze een regularisatie rechtvaardigen. Dat staat in een instructie van 19 juli 2009.

Verzoekers hebben echter weet dat In december 2009 de Raad van State de instructie heeft vernietigd. Maar zowel de bevoegde staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken hebben bevestigd dat de criteria voor de instructie ten gronde blijven gelden en toegepast zullen worden. Dit principe wordt echter publiekelijk bekend gemaakt op de website: www.kruispuntmi.be

Derhalve kunnen verzoekers zich op deze publicatie beroepen.

Verzoekers vallen in de catégorie van lange opeenvolgende procédures*. Een asielpcedure die opgevolgd wordt door een aanvraagprocedure artikel 9 lid 3 of 9bis Verblifswet

Zoals in punt 1 aangegeven zijn verzoekers aangekomen in België op 4 februari 2009 en hebben op 6 februari 2009 een asielpcedure ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De dienst vreemdelingenaken heeft hun dossier op 24 februari 2009 overgemaakt aan het commissariaat generaal voor de vluchtelingen. Op 30 oktober 2009 werd door het commissariaat generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Tegen deze beslissing werd beroep aangetekend bij de RVV met aangetekende zending op 3 november 2009. Bij arrest nr. 38.792 dd 19 februari 2010 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van verzoekers. Op 2 februari 2010 werd er echter voor verzoekers een machtiging tot verblijf aangevraagd op grond van artikel 9 ter Vw. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 15 juli 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken. Pas op 11 september 2012 neemt de dienst vreemdelingenzaken een beslissing ten gronde in het kader van de procédure 9 ter Vw. Deze beslissing werd hen betekent op 27 september 2012.

Doch op 14 december 2011 werd er voor verzoekers een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis aangevraagd en deze werd onontvankelijk verklaard op 8 april 2013. Op 30 april 2013 opgestuurd op 6 mei 2013 hebben verzoekers een nieuwe machtiging tot verblijf conform artikel 9 bis overhandigd aan de burgemeester van N.(...).

Dit betekende dat verzoekers aldus, zonder dat hen het wettelijke en legaal verblijft hen werd ontzegd een procédure achter de rug hebben sedert 6 februari 2009 tot 22 april 2013 (het bevel 13quinquies). Dit is 4 jaar en bijna 3 maanden.

Verzoekers verwijzen naar het beleid dat stelt: Vanaf 19/7/2009 wordt het bestaande critérium van regularisatie wegens langdurige asielpcedure (4 jaar, of 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen) uitgebreid naar de volgende langdurige elkaar opvolgende procédures (5 jaar, of 4 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen):

Verzoekers hebben 3 schoolgaande kinderen: M(...), H(...) en E(...). Verzoekers kunnen hiervoor verwijzen naar hun stukken 10 (het betreffen de schoolattesten) die bij de aanvraag artikel 9 bis werden gestopt.

Derhalve verzoekers hebben opeenvolgende procédures (zonder ooit in onwettig verblijf te hebben verbleven) van meer dan 4 jaar en dit met schoolgaande kinderen.

Verzoekers stellen aldus dat zij in de catégorie vallen die het beleid beschouwd als prangende humanitaire situatie. Het verblijf van verzoekers met hun schoolgaande kinderen is aldus humanitair verantwoord.

Gedurende meer dan 4 jaar hebben verzoeker nooit een uitvoerbare beslissing betekent gekregen om het grondgebied te verlaten.

Niettemin weerhoud de dienst vreemdelingenzaken in haar volledige motivering op geen enkele wijze dat verzoekers gezien kunnen worden als een prangende humanitaire situatie zoals ze zelf voorhouden in hun beleid. Verzoekers stelt aldus vast dat het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel zijn geschonden.

In de rechtsleer en rechtspraak wordt aan het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel een belangrijke positie toebedeeld. Ze worden daarbij getypeerd als een noodzakelijk geachte risico beperkende eigenschap van het recht in een democratische rechtsstaat. Deze beginselen belichamen met name een specifiek verwachtingspatroon van verzoeker tegen het recht in het algemeen en de wetgeving in het bijzonder. Meer concreet behelst het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat verzoeker in staat is de rechtsgevolgen van zijn handeling op voorhand in te schatten. Alle rechtssubjecten, en dus verzoekers, moeten immers kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van overheidswege. Aldus dient te worden aangemerkt dat zowel het rechtszekerheids- als vertrouwensbeginsel een duidelijke waarborgfunctie omvatten naar de rechtsonderhorigen toe.

Dit werd bevestigd in het arrest van de Raad van State van 10 april 2006 (arrest nr. 157.452).

Zoals hierboven gesteld deelt verwerende partij haar beleid mee aan het Forum voor migratie en asiel en verschijnt hun beleid op de websites van www.vreemdelingenrecht.be en www.kruispuntmi.be.

Derhalve mag verzoeker dan ook verwachten dat hij op de inlichtingen die de dienst vreemdelingenzaken kenbaar maakt aan deze twee organisatie zich eveneens veruitwendigen in hun beslissingen.

Op datum van de bestreden beslissing d.d. 22 november 2013 waren verzoekers net 4 jaar en 2 maanden en 2 dagen in procedure. De dienst vreemdelingenzaken weet dat verzoekers schoolgaande kinderen hadden. Verzoekers konden aldus vanaf 30 april 2013 een positieve beslissing verwachten aangaande hun machtiging tot verblijf conform artikel 9 bis gezien zijn duidelijk in de categorie zoals hierboven vermeld bevonden.

Dat deze instructie nietig verklaard werden speelt echter geen enkele rol. De minister heeft tevens aan de bovenstaande instellingen verklaard dat hij de instructies verder zal blijven toepassen in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid die hij heeft in het kader van artikel 9 bis Vw.

Doordat de dienst vreemdelingenzaken hun beleid kenbaar maakt schept zij rechtmatige verwachtingen in hoofde van de rechtzoekende in casu verzoekers. Zoals hierboven gezegd konden verzoeker vertrouwen dat de minister haar beleid zoals deze uit de doeken wordt gedaan aan tal van organisatie zal volgen en dit ten einde arbitraire beslissingen tegen te gaan.

Derhalve stelt het beleid dat verzoekers wel degelijk geregulariseerd kunnen worden zonder dat de verblijfswet dit uitdrukkelijk voorziet doch omdat het door de dienst vreemdelingenzaken zelf wordt aanvaard dat een wettelijk en legaal verblijf van meer dan 4 jaar zonder uitvoerbare beslissing en met schoolgaande kinderen een humanitaire situatie is die een regularisatie verantwoord.

Over het langdurige wettelijk en legaal verblijf zonder uitvoerbare beslissing om het grondgebied te verlaten wordt echter met geen woord gerept in de bestreden beslissing. Indien de dienst vreemdelingenzaken echter haar beleid zou hebben gewijzigd dient zij dit te motiveren in de bestreden beslissing waarom zij echter huidige situatie niet meer beschouwd als een humanitaire situatie. Verzoekers lezen in de motivatie van de bestreden beslissing daar niks over. De schoolloopbaan werd uit de doeken gedaan het verzoek tot machtiging conform artikel 9 bis Vw d.d. 30 april 2013. Dus op het ogenblik van de beslissing op 22 november 2013 was het duidelijk dat verzoekers zich in een humanitaire situatie bevonden. Derhalve is artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden wegens gebrek der motivatie.

Samenvattend:

Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 juncto artikel 61 Vw

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Doordat verwerende partij hun beleid kenbaar heeft gemaakt schept zij rechtmatige verwachtingen in hoofde van verzoekers.

Het middel is derhalve gegrond."

3.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partijen:

"Verweerder merkt vooreerst op dat in het geval van het door verzoekende partij als vierde vermelde rechtsregel (het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur) volgens de verweerder de omschrijving van die 'rechtsregel' als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten.

Immers, bij de verwijzing naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

Dit onderdeel van het tweede middel van verzoekende partij zal dan ook nog slechts nader worden onderzocht in het licht van de vermeende schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die allen de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder voorts gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

"als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd." (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk melding gemaakt van de volgende elementen:

(...)

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie volstaat bijgevolg niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

Terwijl verweerder voorts nog opmerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Terwijl verzoekende partij evenmin voorbij kan gaan aan het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd nopens haar lang verblijf in het Rijk en de daaruit volgende integratie, doch dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht werd geoordeeld dat de door verzoekende partij aangehaalde elementen met betrekking tot de integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

De verwerende partij verwijst nog naar vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

"Verzoekers wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door verzoekers betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone

omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat verzoekers naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken. " (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

"Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat verzoeker in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. " (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

"In zoverre verzoeker met de „ integratie " ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij. " (R.v.V. nr 24.876 van 23 maart 2009)

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Voorts verwijst verzoekende partij in haar concrete kritiek naar de instructie van 19 juli 2009, en stelt zij dat zowel de bevoegde staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken hebben bevestigd dat de criteria van de instructie ten gronde blijven gelden en toegepast zullen worden.

Verzoekende partij meent in aanmerking te komen om gekwalificeerd te worden in de categorie van de prangende humanitaire situatie.

De beschouwingen van verzoekende partij falen volkomen.

Verzoekende partij gaat er kennelijk aan voorbij dat het de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

De verwerende partij wijst op de uitdrukkelijke bewoordingen van art. 9bis Vreemdelingenwet, waarvan de aanhef luidt als volgt:

(...)

Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (éd.), Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Ook de beschouwingen van verzoekende partij, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond.

De kritiek van verzoekende partij is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Zie in dezelfde zin:

R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682:

(...) (cf. Cass. 12 december 2.005, AR C040157F). "

R.v.St. 4 maart 2002, nr. 104.270:

(...)

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft derhalve op rechtsgeldige wijze onderzocht of de aanvraag van verzoekende partij voldeed aan de door art. 9bis Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde tot het aantonen van buitengewone omstandigheden.

Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk een schending van artikel 9bis of het rechtszekerheidsbeginsel voorhouden.

De instructie van 19 juli 2009 waarop verzoekende partij zich beroept is immers met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen ", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden

domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekende partij zich niet kan op beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Gezien de instructie net werd vernietigd omdat de toepassing van deze instructie zou betekenen dat geen buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet, kan verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat zij niet zou moeten voldoen aan de voorwaarde inzake buitengewone omstandigheden.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in te bewijzen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie op onredelijke of onvoorzienbare wijze zou hebben gehandeld. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft niets meer gedaan dan art. 9bis Vreemdelingenwet op correcte wijze toe te passen.

Zie ook R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682:

(...)

De verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij middels de uiteenzetting bij haar tweede middel kennelijk een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. Rv.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3. Waar de verzoekende partijen opnieuw de schending van de formele motiveringsplicht aanvoeren, verwijst de Raad naar de bespreking van dit onderdeel onder punt 3.1.3. van dit arrest. Uit deze bespreking blijkt dat de verwerende partij op alle relevante elementen van de aanvraag van de verzoekende partijen heeft geantwoord.

Waar de verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij enkel een samenvatting van de aangehaalde elementen weergeeft en geen *in concreto* afweging maakt, wijst de Raad er op dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens herhaalt de Raad dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet moet weergeven welke elementen zij wel zou kunnen weerhouden als een buitengewone omstandigheid. De verwerende partij

dient op grond van de formele motiveringsplicht in een procedure 9bis van de Vreemdelingenwet te antwoorden op de aangehaalde elementen in de aanvraag door de verzoekende partijen en te motiveren waarom zij meent dat deze elementen wel of niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd kunnen worden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op de relevante elementen geantwoord heeft en uitgebreid motiveert waarom geen van deze elementen kan weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet gevolgd worden wanneer zij stellen dat zij zich afvragen welke de motieven zijn waarom hun elementen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden.

De verzoekende partijen maken geen schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending tevens wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partijen wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De verzoekende partijen stellen terecht dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en het geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid onvoorzienbaar is. De eerste bestreden beslissing stelt dit evenwel niet.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekende partijen voerden de volgende buitengewone omstandigheden aan in de aanvraag:

- Meer dan 4 jaar legaal verblijf gehad in België;
- Schoollopende kinderen;
- Totaal vervreemd van land van herkomst;
- Kennen Nederlands;
- Prangende humanitaire situatie;
- Asielprocedure met opeenvolgende regularisatieprocedures;
- Artikel 8 van het EVRM: privéleven;
- De verzoekende partijen zijn werkwilleg;
- Tekort aan arbeidskrachten in België ;
- Buitengewone en perfecte integratie.

De verzoekende partijen hebben bij hun aanvraag de volgende documenten toegevoegd:

- Paspoorten van de verzoekende partijen en hun gezin;
- Werkbelofte LV. V. & zonen *d.d.* 18 april 2013;
- Verklaring OCMW N. *d.d.* 17 april 2013;
- Verklaring W. van april 2013;
- Verklaring van mevrouw L.W.;
- Verklaring van mevrouw B.V. *d.d.* 19 februari 2013;
- Verklaring van FC. P. VZW *d.d.* 20 april 2013;
- Verklaringen Scouts H. *d.d.* 18 en 20 april 2013;
- Schoolattest oudste zoon van de verzoekende partijen voor schooljaar 2012 – 2013 *d.d.* 18 april 2013 ;
- Schoolattest dochter van de verzoekende partijen voor schooljaar 2012 – 2013 *d.d.* 18 april 2013;
- Verklaring klastitularis van de dochter van de verzoekende partijen *d.d.* 18 april 2013;
- Krantenartikel met foto van de verzoekende partijen en burgemeester van N.

3.2.3.2. De verzoekende partijen stellen dat zij in hun aanvraag nooit hebben beweerd dat de aangehaalde elementen op zich een buitengewone omstandigheid vormen, maar dat indien de verwerende partij de aanvraag goed en aandachtig zou bestuderen, het duidelijk zou moeten zijn de buitengewone omstandigheid bestaat uit de volledigheid van hun leven.

Uit artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan echter niet afgeleid worden dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet aanvaard werd bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon ingediend worden anders zou moeten beoordeeld worden ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. De verzoekende partijen tonen bovendien niet aan waarom het geheel van de elementen wel een buitengewone omstandigheid zouden vormen wanneer ze apart niet als dusdanig beschouwd kunnen worden.

3.2.3.3. De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij gebruik moet maken van de criteria in de instructie van 19 juli 2009 en dat zij aan deze criteria voldoen, waardoor de aanvraag onontvankelijk verklaard had moeten worden. De verzoekende partijen stellen dat hoewel de instructie vernietigd is

geweest, deze criteria nog steeds worden toegepast. De verzoekende partijen baseren zich dienaangaande op een analyse van de informatie die terug te vinden is op de website van het 'Kruispunt Migratie-Integratie' en de verklaringen van verwerende partij.

De Raad kan enkel vaststellen dat de Raad van State in 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit vernietigingsarrest werkt *erga omnes* zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht, waardoor deze in de bestreden beslissing onmogelijk kan worden toegepast. Het betoog van de verzoekende partijen, dat de criteria van de instructie nog zouden gelden, zolang een aanvraag om verblijfsmachtiging niet wordt afgewezen door uitsluitend naar de instructie te verwijzen en voor zover de verwerende partij binnen haar discretionaire bevoegdheid handelt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Door de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd de instructie met terugwerkende kracht (*ex tunc*) uit het rechtsverkeer verwijderd, zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins nog mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument aan te voeren, ook al valt het binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om beleidslijnen voor zichzelf te hanteren.

Voor zover de verzoekende partijen zouden betogen dat de verwerende partij niet uitdrukkelijk heeft gemotiveerd over de toepassing van de instructie van 19 juli 2009, wijst de Raad er op dat uit de bespreking van de formele motiveringsplicht blijkt dat de verwerende partij op elk relevant element dat door de verzoekende partijen werd aangehaald in hun aanvraag heeft geantwoord. Bovendien kan het feit dat de verwerende partij niet uitdrukkelijk heeft geantwoord op de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De instructie van 19 juli 2009 is immers in december 2009 vernietigd geweest, waardoor deze onmogelijk nog kan worden toegepast. De verzoekende partijen kunnen dan ook geen voordeel meer halen uit een instructie die niet langer beschouwd kan worden als een geldige bron van recht. Derhalve is de motivering in de bestreden beslissing draagkrachtig.

Wat betreft de stelling dat verwerende partij – waarmee verzoekende partijen lijken te verwijzen naar de toenmalige staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken – in samenwerking met het 'Kruispunt Migratie-Integratie' heeft aangegeven dat de instructie nog zal worden toegepast, dient te worden vastgesteld dat zulke eenzijdige verklaringen geen wettelijke of reglementaire norm, noch een wettelijke rechtsbron uitmaken. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken te veronderstellen, dient verwerende partij de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris, die werden opgepikt door het 'Kruispunt Migratie-Integratie'. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "*integraal is vernietigd*" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt "*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*". Daarenboven brengt het vertrouwensbeginsel niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Er kan immers niet worden aanvaard dat verwerende partij het recht om gebruik te maken van een haar uit kracht van de wet toekomende bevoegdheid zou hebben verloren door gedurende een bepaalde tijd niet de hand aan de wet te hebben gehouden en aanvragen om machtiging tot verblijf die niet wetsconform werden ingediend toch te hebben behandeld (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

De Raad dient aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructie. De verzoekende partijen kunnen uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

De instructie van 19 juli 2009 nietig werd verklaard door de Raad van State. Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De verwerende partij heeft daarom in de bestreden beslissing gebruik gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid die inhoudt dat elke aanvraag op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld.

Waar de verzoekende partijen blijven verwijzen naar hun langdurig verblijf en de procedures die zij gevolgd hebben, wijst de Raad er op dat deze, gelet op het voorgaande, geen aanleiding kunnen geven tot het gebruik van de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Bovendien zijn deze elementen beoordeeld geweest in de bestreden beslissing: *“Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 06 februari 2009, deze asielaanvraag werd afgesloten op 18 februari 2010 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar 12 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”*

De verzoekende partijen betwisten noch weerleggen deze motivering. Zij blijven volhouden dat deze elementen aanleiding geven tot buitengewone omstandigheden onder de instructie van 19 juli 2009. De Raad herhaalt dat de instructie vernietigd is en dat de verzoekende partijen zich niet dienstig kunnen beroepen op deze instructie.

De verzoekende partijen stellen eveneens dat zij langdurig legaal verblijf hebben gehad aangezien er een ontvankelijkheidsbeslissing is genomen inzake hun procedure om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Ook op dit element is de bestreden beslissing ingegaan: *“Betrokkenen verwijzen naar het feit dat zij op 24 februari 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben ingediend. Deze aanvraag werd weliswaar ontvankelijk verklaard op 15 juli 2010, maar zij werd ongegrond bevonden op 11 september 2012 en wordt niet weerhouden als buitengewone omstandigheid.”*

Ook deze motivering wordt niet betwist noch weerlegd door de verzoekende partijen.

De verzoekende partijen verwijzen in het kader van de instructie van 19 juli 2009 ook naar het schoollopen van hun kinderen. De Raad stelt nogmaals dat de instructie vernietigd werd. Bovendien werd in de bestreden beslissing gemotiveerd over het schoollopen van de kinderen van de verzoekende partijen: *“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling van de kinderen tijdens de behandeling van de asielaanvraag en de aanvraag op basis van artikel 9ter toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds het afsluiten van deze procédures, vindt de scholing trouwens plaats in illegaal verblijf.”*

Wat de scholing van de nu meerderjarige zoon de heer E.(...) Z.(...) betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer schoolplichtig is en betrokkenen evenmin bewijzen voorleggen dat hun zoon als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Indien hij toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan hij op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.”

De verzoekende partijen stellen dat zij wel bewijzen van het schoollopen hebben neergelegd bij hun aanvraag. Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat er inderdaad schoolattesten voor de twee kinderen te vinden zijn. Echter stelt de Raad dat de verzoekende partijen zich hiermee richten op een overtollig motief. De vaststelling dat de verzoekende partijen niet aantonen dat scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst en dat de kinderen van de verzoekende partij geen gespecialiseerd onderwijs volgen, volstaat om de bestreden beslissing inzake het schoollopen van de kinderen te schragen en te stellen dat dit element niet als een buitengewone omstandigheid aanvaard kan worden.

3.2.3.4. De Raad wijst er nogmaals op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen verplichting inhoudt voor verwerende partij om toe te lichten welke vaststellingen *in casu* wel aanleiding zouden kunnen geven tot het besluit dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid die de verzoekende partijen toelaat hun aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen. De verwerende partij dient slechts de door verzoekende partijen aangebrachte gegevens te appreciëren en de verzoekende partijen tonen niet aan dat dit op een kennelijk onredelijke manier is gebeurd

Door enkel te blijven volharden in de aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kunnen de verzoekende partijen er op aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling op de boven besproken punten. In de mate dat de verzoekende partijen met hun kritiek blijk geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhalen, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aantonen in hoeverre de motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het betoog van de verzoekende partijen laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Het middel, voor zover het betrekking heeft op het zorgvuldigheidsbeginsel, is ongegrond.

3.2.3.6. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2.3.7. De schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden aanvaard, aangezien het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). *In casu* werd de instructie vernietigd door de Raad van State, zodat deze instructie en het daarbij horende *vademecum* niet meer voorkomen in het rechtsverkeer. Ook het beginsel "*patere legem quam ipse fecisti*" kan in de context van de vernietiging van de instructie niet worden aangenomen. Zoals reeds gesteld vormt de omstandigheid dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van de verzoekende partijen onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, een invulling van zijn appreciatiebevoegdheid. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is of de verwerende partij handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding. Hiervoor verwijst de Raad naar de voorgaande bespreking van de materiële motiveringsplicht. Het middel, voor zover het betrekking heeft op het rechtszekerheidsbeginsel, is ongegrond.

3.2.3.8. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de

overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Het vertrouwensbeginsel laat echter niet toe om een onwettige situatie te verantwoorden of te bestendigen. Er kan immers niet worden aanvaard dat verwerende partij het recht om gebruik te maken van een haar uit kracht van de wet toekomende bevoegdheid zou hebben verloren door gedurende een bepaalde tijd niet de hand aan de wet te hebben gehouden en aanvragen om machtiging tot verblijf die niet wetsconform werden ingediend toch te hebben behandeld (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2.3.9. Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.2.3.10. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen geen gegrond middel hebben ontwikkeld tegen de bestreden beslissing. Het annulatieberoep dient dan ook verworpen te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS